

- zaskarżone akt ukazały się bezprzedmiotowo w dniu 11 kwietnia 2011 r., ponieważ pan L. Gbagbo został w tym dniu zatrzymany.

Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2011 r. — Pangyrus przeciwko OHIM — RSVP Design (COLOURBLIND)

(Sprawa T-257/11)

(2011/C 211/62)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pangyrus Ltd (York, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: S. Clubb, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: RSVP Design Ltd (Renfrewshire, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 23 marca 2011 r. w sprawie R 751/2009-4;
- przywrócenie ważności decyzji Wydziału Unieważnień Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 12 maja 2009 r.; i
- zasądzenie kosztów postępowania na rzecz strony skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: słowny znak towarowy „COLOURBLIND” dla towarów i usług z klas 9, 16, 28, 35 i 41 — wspólnotowa rejestracja znaku towarowego nr 3337979

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: RSVP Design Ltd

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: strona wnosząca o unieważnienie prawa do znaku oparła swój wniosek na dwóch podstawach, mianowicie na art. 53 ust. 1 lit. c) w związku z art. 8 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009, powołując się na wcześniejsze niezarejestrowane uprawnienie chronione prawem regulującym powództwo oparte na bezprawnym używaniu nazwy w Zjednoczonym Królestwie, oraz na istnieniu złej wiary zgodnie z art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009.

Decyzja Wydziału Unieważnień: unieważnienie rejestracji wspólnotowego znaku towarowego w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie decyzji Wydziału Unieważnień i oddalenie wniosku o unieważnienie

Podniesione zarzuty: strona skarżąca uważa, że Izba Odwoławcza naruszyła prawo, stwierdzając, że: i) właściciel wspólnotowego znaku towarowego nie działał w złej wierze, gdy zgłaszał wspólnotowy znak towarowy; a ii) strona skarżąca nie udowodniła, iż używała wcześniejszego oznaczenia w obrocie handlowym przed datą zgłoszenia spornego wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2011 r. — Hiszpania przeciwko Komisji

(Sprawa T-260/11)

(2011/C 211/63)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: N. Díaz Abad, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 165/2011 z dnia 8 listopada 2010 r. przewidującego odliczenia od niektórych kwot połowowych dla makreli przydzielonych Hiszpanii na 2011 r. oraz na kolejne lata z powodu przełowienia w 2010 r. oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Załącznik, który dołączony jest do zaskarżonego rozporządzenia nakłada sankcje na Hiszpanię z powodu przełowienia makreli w 2010 r. w obszarach VIIIc, IX oraz X oraz wodach UE obszaru CECAF 34.1.1 z odliczeniem wynoszącym 39 242 tony, z których 4 500 stosuje się w 2011 r., 5 500 w 2012 r., 9 748 w 2013 r., 9 747 w 2014 r. oraz 9 747 w 2015 r. „i, jeśli to konieczne, w kolejnych latach”.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

- 1) Naruszenie art. 105 ust. 6 rozporządzenia Rady nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiającego wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006 (zwanego dalej rozporządzeniem nr 1224/2009), ponieważ zaskarżone rozporządzenie zostało wydane przed przyjęciem przez Komisję rozporządzenia wykonawczego, o którym mowa w ww. art. 105 ust. 6.

- 2) Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, ze względu na brak sprawozdania komitetu zarządzającego, ponieważ dotychczas wszystkie sankcje przeciwko państwu członkowskim za przekroczenie kwot były przyjmowane w formie rozporządzenia Komisji zgodnie z opinią komitetu zarządzającego.
- 3) Naruszenie prawa do obrony, ponieważ zaskarżone rozporządzenie zostało uchwalone bez uprzedniego wysłuchania Królestwa Hiszpanii.
- 4) Naruszenie zasady pewności prawa, ponieważ nakładając zaskarżoną sankcję Komisja pozostawia sobie możliwość późniejszego rozszerzenia tej sankcji na nieokreśloną liczbę lat.
- 5) Naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań, ponieważ zaskarżone rozporządzenie weszło w życie po rozpoczęciu sezonu poławiania makreli w Hiszpanii.
- 6) Naruszenie zasady niedyskryminacji, ze względu na zastosowanie przez Komisję kryterium ryzyka skutków społeczno-gospodarczych w inny sposób niż zostało to dokonane w podobnych przypadkach.

Odwołanie wniesione w dniu 21 maja 2011 r. przez Carla De Nicolę od wyroku wydanego w dniu 8 marca 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-59/09 De Nicola przeciwko EBI

(Sprawa T-264/11 P)

(2011/C 211/64)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Carlo De Nicola (Strassen, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat L. Isola)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu, orzekającego jako instancja odwoławcza, o to, by oddalając wszystkie żądania przeciwne, częściowo zmienił zaskarżony wyrok i uwzględnił żądania dotyczące środków dowodowych oraz uwzględnił pozostałe żądania w ramach skargi, a także obciążył EBI kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi siedem zarzutów.

W przedmiocie żądań stwierdzenia nieważności

- 1) Wnoszący odwołanie utrzymuje, że Sąd do spraw Służby Publicznej całkowicie pominął żądanie stwierdzenia nieważności notatki służbowej nr HR/Coord/2008-0038/BK z dnia 22 września 2008 r., podczas gdy zgodził się z obroną EBI, która uważa, że EBI słusznie nie przedstawił wnoszącemu odwołanie kopii nagrania dźwiękowego ze spotkania przed komisją odwoławczą ani oficjalnego protokołu ze spotkania, a tym samym, reasumując, EBI może przeinaczać fakty, ponieważ nie jest możliwe przedstawienie dowodu przeciwnego.

- 2) Wnoszący odwołanie żąda również stwierdzenia nieważności decyzji komisji odwoławczej.

Sąd do spraw Służby Publicznej, przez analogię z postępowaniami dotyczącymi art. 90 regulaminu pracowniczego, uznał, że identyczność żądań (przedstawionych najpierw w ramach postępowania administracyjnego, a następnie przed nim) pozwalała mu na zbadanie jedynie drugiego z nich i uznał, że pierwsze żądanie zawiera się całkowicie w drugim. Wnoszący odwołanie kwestionuje zastosowanie omawianego art. 90 i utrzymuje, że miał prawo do tego, by Sąd do spraw Służby Publicznej orzekł stwierdzenie nieważności, ponieważ rozpatrywany dokument został włączony do jego akt osobowych i mógł mieć negatywne konsekwencje dla jego dalszej kariery.

- 3) Wreszcie, Sąd do spraw Służby Publicznej oddalił wniosek o stwierdzenie nieważności awansów, ponieważ był on złożony z przekroczeniem terminu. C. De Nicola uważa, że decyzja ta jest niezgodna z prawem z czterech powodów.

Żądanie stwierdzenia

- 4) Wnoszący odwołanie żąda, by Sąd do spraw Służby Publicznej stwierdził, że dręczenie, jakiemu był poddawany przez 18 lat, powinno być oceniane całościowo i przedstawia wszystkie formy mobbingu, jakie wyróżniono w doktrynie i orzecznictwie w zakresie prawa pracy. Wnoszący odwołanie oznajmia w tym miejscu, że dokument zatytułowany „Polityka w zakresie respektowania godności osoby w miejscu pracy” (który nawet nie definiuje mobbingu) ma niewłaściwy charakter i kwestionuje stanowisko Sądu do spraw Służby Publicznej, który orzekł, że jego wniosek jest niedopuszczalny, ponieważ ma na celu uzyskanie, co nie jest dozwolone, *oświadczeń co do zasady lub nakazów* względem EBI. Wnoszący odwołanie uważa, że jego wniosek został zniekształcony. Żądał on bowiem, by Sąd do spraw Służby Publicznej stwierdził nadużycia, jakich w stosunku do niego dopuścili się niektórzy członkowie personelu, by orzekł, że to dręczenie, rozpatrywane całościowo, stanowiło czyn określany pojęciem „mobbingu”, i by przypisał odpowiedzialność za takie działania EBI jako zleceniodawcy.

- 5) Wnoszący odwołanie podważa część wyroku, w której z naruszeniem art. 41 regulaminu pracowniczego EBI, Sąd do spraw Służby Publicznej utrzymywał wyróżnienie nieistniejącej potrzeby postępowania per analogiam i sam stworzył system obowiązujący EBI, z naruszeniem jego autonomii.

- 6) Ponadto sąd a quo błędnie zastosował do umowy o pracę prawa prywatnego normy, które zostały przyjęte tylko dla urzędników i co gorsza, postanowił zastosować do bezprawnych czynów popełnionych przez pewnych członków personelu uregulowanie przewidziane w zakresie działań administracyjnych.

Żądania przed Sądem do spraw Służby Publicznej

- 7) Wnoszący odwołanie przedstawił trzy żądania: 1. nakazania zakończenia mobbingu; 2. zasądzenia na rzecz skarżącego odszkodowania za poniesione uszczerbek na zdrowiu i szkodę oraz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; oraz 3. obciążenia strony przeciwnej kosztami.